

Vratné obaly

Členský stát zavedl systém, dle kterého musí být nápoje uváděny na trh **ve skleněných recyklovatelných obalech**. Obaly musí schválit Národní úřad pro ochranu životního prostředí, který může schválení nových druhů obalů odepřít, zejména domnívá-li se, že obal technicky nevyhovuje systému vracení obalů nebo že předpokládaný systém vracení nezajišťuje skutečné opětné použití dostatečné části obalů nebo byl-li již schválen obal stejného objemu, který je k dispozici a hodí se k těmto užitím. Ve výsledku je používáno celkem 30 typů lahví.

Novelizace výše zmíněná pravidla upravila, a to tak, že neschválené lahve lze použít, s **výjimkou jakýchkoli obalů kovových, jen pro množství nepřevyšující 3 000 hektolitřů na výrobce ročně a jen pro nápoje, které zahraniční výrobci prodávají za účelem průzkumu trhu.**

Analýza:

Takto zavedený systém v jednom členském státě by mohl omezit obchod mezi členskými státy. Může se jednat o omezení, které by mohlo být Soudním dvorem označeno za nepřipustné. Jak bylo řečeno v rozhodnutí Dassonville, nepřipustné je „*jakékoli opatření členského státu, které je způsobilé přímo či nepřímo, skutečně či jen potencionálně omezit obchod mezi členskými státy*“. V případě, kdy jeden členský stát přímo určí obaly, které je možné dovážet do jeho země, a jiné bez ospravedlnitelného důvodu zakáže, mohl by být mezinárodní obchod zasažen.

Na definici z rozhodnutí Dassonville dále navázala další rozhodnutí, která ji rozpracovávají, protože Soudní dvůr v tomto rozsudku prakticky nedělal rozdíl mezi opatřeními rozlišujícími a nerozlišujícími. Napadená opatření se totiž mohou vztahovat na všechna zboží obecně a mohou být opodstatněná např. z hlediska veřejného zájmu.

Jak bylo řečeno v rozhodnutí Cassis de Dijon, překážky pohybu zboží uvnitř států vyplývající z nesouladu právních předpisů jednotlivých členských států týkající se přípustných obalů pro výrobky, jsou akceptovatelné do té míry, v jaké tyto předpisy mohou být uznány za nezbytné pro uspokojení kategorických požadavků týkajících se především účinnosti fiskálního dozoru, ochrany zdraví, poctivosti obchodních transakcí a ochrany spotřebitele.

První princip Cassis (první pravidlo rozumu) určuje, že v některých případech se nemusí jednat o porušení čl. 34 SFEU, pokud je daný zásah nutný k ochraně kategorických požadavků státu. Druhý princip Cassis přichází s požadavkem proporcionality: „*Bez řádného důvodu nelze bránit zboží, které bylo vyrobené v členském státě v souladu s normami tohoto státu, a které se legálně obchoduje na trhu v tomto státě, v přístupu na trhy všech ostatních členských států.*“

V případě Cassis de Dijon bylo rozhodnuto, že německý předpis není v souladu s čl. 34, a to proto, že vyloučení z trhu nebylo nezbytné proto, aby bylo zboží vyloučeno z trhu, protože téhož účinku mohlo být dosaženo i jinak – např. označením na láhvi a informováním spotřebitele o tom, že se likér liší od likérů německých. Tady ale nejde o produkt, ale o jeho obal. Proto by Soudní dvůr nemusel tento systém rušit, protože nejde z principu o daný produkt, nýbrž pouze o to, v čem je produkt dodáván. Případná ochrana spotřebitele netkví ve škodlivosti produktu, ale v dopadu obalu tohoto produktu na životní prostředí a na zdraví.

Potenciální problém pro spotřebitele by mohl spíše nastat v případě kvót na výrobce ročně, neb by to nemuselo pokrýt potřeby daného trhu.

2.

Slepičí klece.

Směrnice EU zavádí pravidla pro klecový chov. Část členských států (Polsko a Maďarsko) nezajistila jejich plné provedení. Slepice tak jsou chovány ve standardních neobohacených klecích. Prakticky to znamená, že příslušní chovatelé nemuseli nést náklady na nový standard. Česká republika zakazuje dovoz vajec z těchto zemí.

Smlouva ESUO žádá, aby členské státy strpěly výkon supranacionálních pravomocí, tedy aby omezily výkon své svrchovanosti z příkazu platné smlouvy v zájmu sledovaného společného cíle. Polsko a Maďarsko svým neprovedením Směrnice EU vytvořily protiprávní stav, jelikož v rámci dodržení povinností plynoucí z primárního práva EU, měla být tato směrnice provedena zcela.

Česká republika má tedy důvod podle č. 36 Smlouvy SFEU omezit nebo úplně zakázat dovoz z těchto dvou zemí. Tento zákaz může být odůvodněn jednak veřejnou mravností a veřejným pořádkem, ale hlavně také ochranou zdraví a života zvířat.